

skal see hen til, hvad der kunde være rigtig og paa sin Plads i Krigsministeriet eller i Militaircommissionen eller ved Børnepligtsloven, forekommer mig, at være formeget, selv om man var berettiget til at forlange, at han skulde have kjendt Forhandlingerne. Det er klart, at han dengang ikke gjorde Andet end fornye, hvad der tidligere upaaanket havde fundet Sted. Det var at vente, forekommer det mig, at, saavidt man ikke var tilfreds med det Skete, man da havde fordret yderligere Oplysninger, hvori man kunde have søgt og faaet en Retfærdiggjørelse; det forekommer mig, jo mere man seer paa Sagen, at Thinget ikke paa nogen Maade vilde afvige fra den Praxis, der iøvrigt er fulgt her, ved at indskrænke sig til at bruge Udtrykket „Udgiften passerer“. Derved tilkjendegives, at der er skeet en Overskridelse, men at der ikke i Almindelighed er fundet nogen større Grund til at lægge Vægt paa denne Overskridelse, end i mange andre Tilfælde. Dette anfører jeg ikke, forsaavidt der er Tale om den daværende Bestyrelse, der, som jeg allerede har udtalt, neppe vil føle sig overmaade besværet, om der bliver brugt det Ord „for denne Gang“, men forsaavidt deri skulde ligge en Antydning, — ifølge det, der er udtalt i Udvalgets Betænkning —, af hvad der nu kan ventes gjort fra det nærværende Ministeriums Side. Jeg skal visseelig nøie tage Hensyn til hvad der fremkommer fra Rigsdagens Thing; men et andet Spørgsmaal er det, hvorvidt deri skal lægges noget Obligatorisk, som den ærede Ordfører træffende har udtrykt sig, og det er derimod, jeg har gjort nogle Bemærkninger, fordi jeg ikke kunde indsee, hvorledes der af en saadan Udtalelse ligestrem kunde udledes Noget, som Cultusministeren kunde være istand til at sætte i Værk, eller som Rigsdagen kunde være istand til at kontrollere. Det er nemlig fuldkommen vist, at naar man vil rette en Opfordring i Anledning heraf, som den ærede Ordfører yttrede, til Krigsministeren om at fremkomme med Sagen som et Tillæg til Bestemmelserne i Børnepligtsloven, vil man komme ind paa det rette Gebet, hvorved man kunde give denne Anskuelse en bestemt Virkning, men med Hensyn til Theatret vil Be-

mærkningen ikke fremtræde med nogen Virkning. Det maa erindres, at disse 311 Rd. kom i 1851 til at staae paa en særegen Maade, der er forskjellig fra de senere Budgetter. Saa-vel i 1852, som senere, ere de samlede med en Deel andre forskjellige Udgifter under en stor Post, paa en særegen Konto „Uforudseelige Udgifter“, og slaede sammen med Udgiften til Måskineriet, Controlleurer osv. Udgiften vil saaledes ikke fremkomme særskilt; der vil altsaa kun blive Spørgsmaal om, hvorvidt man under Finantsforhandlingerne ved Budgettet kan finde sig foranlediget til at ville give en yderligere Tillægssum specielt af den Grund. Det maa jeg rigtignok tilstaae, at jeg ikke troer nogensinde vil skee; den eneste Vej, ad hvilken man kan opnaae Hensigten, er sikkert at faae et Forbud mod at benytte Militairvagter i dette og lignende Diemed. I saa Fald kunde der være Tøse for Theaterbestyrelsen til at fremkomme med Forslag om, at man af den Grund var nødt til at forlange en større Sum til disse Udgifter.

B. Christensen: Ja, jeg troer rigtignok, at den høitærede Cultusminister meget maa tilskrive den Barme, hvormed han saaledes optræder i denne, i sig selv maaskee mindre betydelige Oqvæstion, naar vi maae lægge en endnu større Vægt paa den, end vi i Udvalget maaskee endogsaa oprindelig have gjort. Den høitagtede Minister fremfører blandt Andet den Anskuelse, mod hvilken jeg virkelig troer man bør forvare os Alle, den nemlig, at Sagens Realitet vilde have staaet ganske anderledes, hvis det var Krigsministeren, der havde reist det Spørgsmaal, som her Indstillingen reiser. Men jeg troer, at vi maae være komne bort fra den forældede og forkastelige Synsmaade, at kun den enkelte Minister nærmest skulde være opfordret til at have sit Die rettet paa de Forhold, som i Almindelighed henligge under ham. Jeg troer, at det maa staae fast, at fra det Dieblik Landets Lovgivning har dekreteteret almindelig Børnepligt, er hver enkelt Minister, som hver enkelt Borger, særlig opfordret til at vaage over, hver i sin Kreds, at Intet skeer, hvorved den saa nødvendige, men ogsaa saa byrdefulde Foranstaltning bliver